'1600'

Een gedicht in tien 'honderdzestigs'.

Onno Kosters 1600 Slag bij Nieuwpoort.

Geen mens, ja Jan Blokker, die nog weet wat de Slag bij Nieuwpoort ook weer was.

Onthalsd komen 's nachts mijn troepen

langsspoken.

Dat begint vaak
's avonds al:
veel lichter dan je ooit
had durven slapen
barst aan je voeteneind
als bij zonsopgang
ineens de
kleurentelevisie uit.
Levensecht.

Levensecht,

daar lig je dan, kloppend hart, vederlicht: even

zweef je even boven je bodydouble in die kuil in het matras.

De ogen open.

Statisch dwaallicht.

Mijn levensspil, mijn wezensvreemd, mijn keuzemenu, mijn tekstbericht.

Talloos de gaten in het laken dat het uitspansel 's nachts is. Geen ontsnappen mogelijk. Het zou vrede moeten zijn met jou, mijn

Albrecht van Oostenrijk, mijn evenknie

daar in het Vlaamse zand.

Maar het dondert, zo onophoudelijk, in niemandsland. In arrenmoede, zoals dat heet, zoals je je realiseert zoals je

je realiseert tot de macht 2.

Grijp dan maar naar het boek van de nacht.

Lettermuil.

Melkweg.

Je verdiende loon.
Magisch vierkant,
de wortel van 160 die
niet tien keer
de wortel van zestien is,
dat had je

gedroomd. Maal je voort, molenwiek je jezelf in. Zo duister als het hier is zal geen ster ooit zijn.

In de loopgraaf door je leven aan de gedoemde kust

ontdek je tot je grote opluchting

het einde der tijden.

Je hoeft er niet door. Je mag er ook uit.

Weg terug, er wachten je weiden met vogels die zwerven soms van pool tot pool.

Weg terug, de koker een kaleidoscoop. In de ochtend heb je de wortel van 1600, het kwadraat van je

besluit.

Machtsverheffen, je aan je eigenste tak uit het water trekken.

Luchtledig, levenslicht.